

“Še vedno mlad kot ob začetku...”

35 LET MLADINSKEGA DOMA

V poletnih počitnicah 1983 sem na domovih obiskal mnoge dijake in dijakinje z namenom, da se seznanim z njihovo situacijo in ta spoznanja vnesem v načrtovanja za novo šolsko leto, ki je bilo nekaj posebnega. Pred nami je bil namreč dan selitve iz dijaškega doma ob Lendkanalu v novo zgrajen Mladinski dom na Mikševem drevoredu, pet minut hoda od Slovenske gimnazije...

Nedelja, 11. september 1983. Že v zgodnjih jutranjih urah smo se sodelavke in sodelavci odpravili v novo zgradbo, ki jo je načrtoval arhitekt Janez Oswald, uresničili pa so jo mnogi vizionarji in podporniki. Marsikatera dela, so se končala v zadnjem trenutku in avla je bila še poslana z žagovino, ki je ostala od mizarskih del ob koncu zadnjega počitniškega vikenda. Ni nam preostalo drugega, kot prijeti za metle in smetnice, namočiti krpe in pričeti s čiščenjem. Prihod dijakinj in dijakov se je neizprosno bližal. Poti nazaj ni bilo. 108 dijakinj in dijakov, ki so se prijavili za šolsko leto 1983/1984, bi v starem poslopju dijaškega doma ne imelo prostora, saj se je število napram preteklemu šolskemu letu malo manj kot podvojilo.

Spominjam se, ko sem kar v začetku obratovanja novega doma nadomeščal ravnateljico Anico Kokot, ki je imela pri vselitvi v nov dom za seboj naporno dobo gradnje. V prvih mesecih sem bil tudi hišnik in nekaj časa še vzgojitelj. Tako sem imel možnost spoznavati delo na tehničnem, na pedagoškem in na upravnem področju. Nikoli mi ni bilo žal teh izkušenj, ki sem si jih takrat po sili razmer pridobil in vedno so mi pomagale videti hišo kot celoto, ki funkcionira samo, če sodelujejo vsi.

Ko pišem te vrstice za „Prepih“ je poletna veselica 2018 za nami in šolsko leto 2017/2018 se nagiba h koncu. Tako zaključujemo že petintrideseto šolsko leto na Mikševem drevoredu. Marsikateri zaslužni pobudnik in podpornik te vizije o Mladinskem domu ni več med nami. Tudi mnogi sodelavci in mnoge sodelavke, ki so zvesto spremljali delo in razvoj te ustanove, so že v pokoju, nekateri pa tudi že pokojni. Takšen je pač tok življenja.

In vendar po 35 letih ugotavljam, da Mladinski dom kljub mnogim nasprotovanjem, kljub nekaterim letom suhih krav, še stoji. Še več, iz nekdanjega načrtovanega klasičnega internata se je v teh letih razvil pravi mladinski center, kjer danes deluje 9 društev in ustanov, ki so se našli pri iskanju smiselnih sinergij za delo in ponudbe na predšolskem in obšolskem področju življenja otrok in mladostnikov. Trdim lahko, da je tudi po petintridesetih letih tako mlad, kot na začetku, saj tudi sedaj v njem živijo in delujejo mladi od treh do tridesetih let. In še vedno so v ozadju ljudje, ki imajo iste ali pa podobne cilje in želje, kot so jih imeli nekdanji sodelavci in ustanovitelji: otrokom in mladostnikom nuditi bogastvo skupnega življenja, omogočiti nabiranje koristnih izkušenj in podpirati vzporedno učenje obeh deželnih jezikov, pri čemer še posebna pozornost velja slovenščini, ki je na Koroškem pač v šibkejšem položaju.

35 let za ustanovo kot je Mladinski dom ni kaka posebna starost, je pa možnost preveriti vitalnost le-te. In kljub vedno višjim okroglim jubilejem, ki jih bo Mladinski dom doživljal v bodoče, smo vsi skupaj dolžni, da podzamemo vse, da se ne bo staral! To je bila tudi izrecna želja tistih, ki so se takrat pred štiridesetimi leti lotili te za tiste čase predrzne pustolovščine sredi Celovca zgraditi hišo, v kateri je samoumevno, da se govori tudi slovensko.

Prav je, da se ob koncu zahvalim vsem, ki so to omogočili in to omogočajo še naprej. Sodelavkam in sodelavcem, odbornicam in odbornikom, vsem ustanovam in institucijam, ki so se nam v teh letih pridružili in s svojimi uslugami bogatijo življenje na tej lokaciji, vsem staršem, ki so zaupali in zaupajo in bodo v bodoče zaupali svoje otroke našim ustanovam in seveda ne nazadnje vsem vam mladim ljudem, ki s svojim živžavom napolnujete in osmišljate to bogato infrastrukturo.

Ravnatelj mag. Jože Blajs